యద్దనపూడి సులోచనారాణి
కథలు -

కనం - 5122
~~253~~ 501 3-6A

షేమ్

సిటీలో చాలా ప్రసిద్ధి చెందిన హోటల్ అది!

ఆరు అంతస్తులతో, వాటినిండా కళ కళ లాడుతూ వెలుగుతున్న లైట్లతో వున్న ఆ భవనం చూస్తూంటే, దీప తోరణాలు ఉన్న ఎత్తయిన అంబారిని మోస్తున్న మదుపు ఏనుగు గుర్తుకు వస్తోంది.

ప్రసిద్ధ వ్యాపారవేత్త, రైస్ మిల్లర్స్ అసోసియేషన్ సెక్రటరీ భవానీప్రసాద్ ఆరో అంతస్తులో, బాల్కనీలో నిలబడి, హుస్సేన్‌సాగర్ మీద అలుముకున్న అగాధంలాటి చీకటిని, దాన్ని జయించటానికి వ్యర్థప్రయత్నం చేస్తూ మినుకు మినుకు మంటున్న లైట్లనీ తదేకంగా గమనిస్తున్నాడు. అప్పటికి పదో సిగరెట్ కాల్చబోతున్న అతను పెట్టె తెరచి సిగరెట్ తీసి చేతిమీద లయగా, తాటిస్తూ సాలోచనగా నిలబడ్డాడు.

చాలా సేపటినుంచి కుడికాలుమీద బరువుమోపి నిలబడిన అతను, శరీర భారం ఎడమకాలుమీదికి మార్చుకుని ముఖం కుడివైపుకి తిప్పాడు. రాత్రి పొద్దుపోవడంతో సిటీ అంతా సర్దుమణిగింది! క్రింద రోడ్డుమీద రణగొణ ధ్వనిచేసే ట్రాఫిక్ పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. అప్పుడప్పుడూ ఒకటీ, అరా కార్లు చీమల్లా పాక్కుంటూ వెళుతున్నాయి.

అతను సిగరెట్ వెలిగించుకొన్నాడు.

భవానీప్రసాద్ ఆ క్షణంలో చాలా అశాంతిగా వున్నాడు! చాలా మంది వ్యాపారవేత్తల్లాగానే, అతనికి కూడా జీవనవేగం హెచ్చుగా వుంటుంది! దేనికీ క్షణం తీరదు! రోజులో 24 గంటలు 24 క్షణాల్లా గడిచ పోతుంటాయి! ఏ రోజు కారోజు-ఎప్పటికప్పుడు చెయ్యాల్సిన పనులున్నా మిగిలిపోతూనే వుంటాయి. ఎప్పుడూ, ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్లుగా భోజనం, స్నానం, నిద్ర ముగిస్తాడు. తను! తీరిక అంటే ఏమిటో ఎరగని జీవితం అతనిది. బాత్‌టబ్‌లో సుగంధ ద్రవ్యాలు వేసిన గోరువెచ్చటి నీటిలో స్నానం చేస్తున్నప్పుడు కూడా, అతని మనసు సర్వం మరచినట్టు హాయిని పొందకుండా, ఆలోచన మేఘాలమధ్య నుంచి రాకెట్‌లా దూసుకుపోతూనే వుంటుంది. బుద్ధి తెలిసి నప్పటినుంచీ అతను విరామం లేకుండా, జీవితంతో కుస్తీ పడుతూనే వున్నాడు. ఎప్పుడూ ఎవరినో ఒకరిని, తన మార్గానికి అడ్డురాకుండా అణచటమో, తనపైన వున్న వాడిని లాగి, ఆ సింహాసనంమీద తను అధిష్టించటం ఎలా

అని ప్రయత్నించటమో, చేస్తూనే వుంటాడతను! ఎప్పుడూ ఏదో చిరాకు, ఏదో సమస్య, ఏదో అర్జెంట్ పని అతన్ని ముట్టడించటానికి ఎదురుచూస్తూనే వుంటాయి.

అతనికి కష్టపడి సంపాయించిన డబ్బు వుంది! సామర్థ్యంతో చేజిక్కించుకున్న హోదా, అధికారం వున్నాయి! కానీ అవి అనుభవించే తీరుబడి మాత్రం లేదు. ఎల్లవేళలా, తను సంపాయించుకున్న డబ్బుని, హోదా అప్రమత్తతో కాపలా కాస్తున్న మనిషిలా అతి జాగ్రత్తగా వుండే ఆలోచనలతో మునిగితేలటమే సరిపోతుందతనికి.

ఒక్కోసారి మానసికంగా, ఈ యుద్ధంలో అతను విపరీతంగా అలసిపోతాడు! మనసు డస్సిపోతుంది! బుర్ర చవిటిపర్రలా ఎందుకు పనికిరానట్లు అవుతుంది. ఎక్కడికో పాతాళంలోకి కృంగిపోయినట్లుగా అనిపిస్తుంది. తన కెవరూ లేరని, వంటరి వాడినని బెంబేలు పడతాడు.

అలాంటి స్థితి కలిగినప్పుడల్లా అతనికి తన వయసు అయిపోతోందని, శక్తి సన్నగిల్లుతోందని భయంవేసేది! ఆ భయం అతన్ని మరింత కృంగదీసేది. జీవితంతో అప్పుడే రాజీపడటానికిగాని, లొంగిపోటానికి గాని సిద్ధంగా లేడతను!

అతను చాలా దిగులు పడేవాడు. ఆ దిగులు అతన్ని తరచుగా సుస్తీపడేలా చేయసాగింది. డాక్టర్లు అతన్ని పరీక్ష చేసి జబ్బేంలేదని, విశ్రాంతి తీసుకోమని సలహాయిచ్చారు. అతను విశ్రాంతి తీసుకున్నకొద్దీ, ఆ సుస్తీ మరింత ఎక్కువ అయేది!

 యద్దనపూడి

చూడటానికి వచ్చిన స్నేహితుడు,

ఒకసారి-అతన్ని రావు, అతని స్థితి అంతా విని
భాగస్వామి అయిన రంగ ఆ డాక్టర్లకి తెలియదు. నా లాటి
నవ్వుతూ, "నీ జబ్బేమిటో ." అన్నాడు.
స్నేహితులకే తెలుస్తుంది.

"ఏమిటంటావు ?" అయిపోతున్నాననే భయం పట్టు

"నీకు పెద్దవాడిని
కుంది ! అదీ నీ వ్యాధి !" భయం అను ! ఖర్మ అను ! యిది

"వ్యాధి అను !
నిజమేగా !" గవంతుడు ఒకసారి యవ్వనం

"నాన్సెన్స్ ! భ రి పునర్ యవ్వనం తెచ్చుకోవాలి
యిస్తాడు. మనిషి రెండో కంగా బాగా సేదదీరే అవకాశాలు
నీకు మానసికంగా, శారీ లేడీ అవటంతో ఆవిడకి మొదటి
కావాలి. నీ వైఫ్ కెరీర్ తప్ప, నువ్వు కావు. నిన్ను అర్థం
బాధ్యత ఆ వుద్యోగమే ఆవిడకు లేవని నాకు తెలుసు. నేను
చేసుకునే శ్రద్ధ, తీరుబడి ను. పఠించిచూడు. ఫలితం నీకే
ఒక మంత్రం ఉపదేశిస్తా భవంమీద చెబుతున్నాను."
తెలుస్తుంది. నేను స్వా

"ఏమిటది ?" !

అతను చెప్పాడు ముఖం వెలవెల పోయింది ! అతని

భవానీ ప్రసాద్ గుమ్మంవైపు చూశాయి.
కళ్ళు చప్పున భయంగా ట్టే నీ కాళ్ళు విరక్కొడుతుంది"

"సుజీ విన్నదా
అన్నాడు.

"ఆవిడ కెవరు చెబుతారట !"

"చెప్పకపోయినా తెలుస్తుంది! సుజీ రాక్షసి! యింకో ఆడదాని వాసన నాకు తగిలిందంటే యిట్టే పసి గట్టేస్తుంది!"

"కాస్త మగాడిలా మాట్లాడు. ఆ మాత్రం రహస్యం నీ జీవితంలో నీకుండకపోతే నువ్వు బొత్తిగా చాతకాని వాడవన్నమాట! ఆఫ్టరాల్! భార్యలంటే ఎవరూ? పెళ్ళి పేరుతో మనల్ని దోచుకునేవాళ్ళేగా! మనల్ని సేదదీర్చాలనే జ్ఞానం వాళ్ళకి లేనప్పుడు, వాళ్ళపట్ల పవిత్రంగా వుండాల్సిన కర్తవ్యం మన కెందుకుండాలి?"

అతని తర్కం భవానీ ప్రసాద్‌కి నచ్చింది. రంగా రావు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత అతని మనసులో ఆలోచనలు యీ విషయంమీద రహస్య స్థావరం స్థాపిస్తున్న సైనికుల్లా రాత్రింబవళ్ళు పనిచేయసాగినాయి.

దాదాపు సంవత్సరం క్రితం-వ్యాపారరీత్యా హైదరా బాదు వచ్చిన అతను - యిదే హోటల్లో - యిదే గదిలో, రంగారావు చెప్పిన మంత్రం పఠించాడు.

సిల్వియా గదిలోకి అడుగు పెట్టగానే అతను స్కూల్ కుర్రాడిలా నోట్లోంచి మాటరానట్టు ఖంగారుపడ్డాడు. ఆడ పిల్లకంటే ఎక్కువగా బిడియపడ్డాడు! కానీ అనుభవంగల సిల్వియా అతన్ని మచ్చికచేసింది! అతని ఖంగారుని, బిడియాన్ని నేర్పుగా వదలగొట్టి తను మచ్చిక అయింది.

ఆ రోజు అతను చాలా సేదదీరాడు! రంగారావు చెప్పినట్టు అతనికి పునర్ యవ్వనం వచ్చినట్టే అనిపించింది. జీవితంపట్ల మళ్ళీ ఆసక్తి ఏర్పడింది! జీవనవేగంలో మళ్ళీ చురుకుదనం పుంజుకుంది! వ్యాపారంలో అతనికి రాబడి మళ్ళీ పెరగసాగింది.

ఆ హోటల్ గౌరవప్రతిష్టల విషయంలో చాలా పేరెన్నిక గలది! అయినా భవానీ ప్రసాద్‌కు భయమే! తను జీవితంలో ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచీ ఎంతో కష్టపడి సంపాయించుకున్న మర్యాదకి కలలో కూడా భంగంరావటం అనేది అతను సహించలేడు. అందుకే ఎప్పుడు వచ్చినా రాత్రి పొద్దుపోయిన తర్వాత వస్తాడు. మళ్లీ ఉదయమే వెళ్ళి పోతాడు. అతను ఆ హోటల్‌కి వచ్చాడంటే అతని అవసరం ఏమిటో హోటల్ మేనేజర్‌కి బాగానే తెలుసు.

అతను గదిలో అడుగు పెట్టగానే సిల్వియా కోసం టాక్సీ పరుగెడుతుంది. అరగంటలో ఆమె నవ్వుతూ. అతని సమస్త చిరాకులూ మాయంచేసే దేవతలా అతని ముందు నిలబడుతుంది! అతని బాధలూ-ఆందోళన అన్నీ మంత్రించి నట్టు మాయమవుతాయి! సిల్వియా ఎక్కడుంటుందో, ఆమె కుటుంబ వివరాలేమిటో అతనికి తెలియదు. తెలుసుకో వాలనే ఆసక్తి కూడా లేదతనికి. అతన్ని గురించిన వివరాలు కూడా చెప్పలేదు ఒకసారి రెండుసార్లు ఆమె కుతూహలంతో ప్రశ్నించబోతే యుక్తిగా ఆ సంభాషణ తప్పించాడు.

ఆ రోజు ఆమె కుటుంబం గురించి అడగటానికి, తన ఫామిలీ విషయాలు చెప్పటానికి అతను నిశ్చయించుకున్నాడు.

తలుపు తట్టిన శబ్దం అయింది! బాల్కనీలో నిలబడిన భవానీప్రసాద్ సిగరెట్ కిందపడేసి, స్లిప్పర్‌తో రాచి, వెనక్కు తిరిగి గదిలోకి వచ్చాడు.

"కమిన్ !" అధికారంగా అన్నాడు.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి! తెల్లని బట్టలతో, నల్లగా, పొట్టిగావున్న హోటల్ మేనేజరు లోపలకు అడుగు పెట్టాడు.

"యస్?" భవానీప్రసాద్ ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

"షి యీజ్ నాట్ ఎవైలబుల్ సార్" అతని గొంతు యిలాటి విషయాలు మాట్లాడటంలో బాగా తర్ఫీదు పొందినట్టుగా తగ్గుస్థాయిలో సుస్పష్టంగా వుంది. భవానీప్రసాద్ ముఖం ఆశాభంగంతో కుంచించుకు పోయింది. తనముఖ కవళికలు అతనికి కనిపించనివ్వడం యిష్టం లేనట్టుగా, చటుక్కున ప్రక్కకు తిరిగి టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్ళి యిటువైపు వీపుపెట్టి సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకుంటూ నిలబడ్డాడు! మేనేజరు అనుభవజ్ఞుడు! అతను వెంటనే వచ్చిన పని అయిపోయినట్టుగా వెళ్ళిపోలేదు. మనిషి ముఖం చూడకపోయినా, అవతల వ్యక్తి నిలబడిన తీరులో ఆశాభంగం పొందాడో, ఆనందంగా వున్నాడో గ్రహించగలడు.

"షల్ ఐ సెండ్ సమదర్ లేడీసర్" భవానీప్రసాద్ వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు.

"షియీజ్ బ్యూటిఫుల్ సర్; వెరీ యంగ్."

భవానీప్రసాద్ నిశ్చయం చేసుకోలేకపోతున్నాడు. కొత్త వాళ్ళంటే మళ్ళీ భయం, జంకు! చిన్నవయసు అంటున్నాడు. ఎంత వుంటుందో! సరిగ్గా అతని మనసులో ఆలోచన తెలిసినట్లుగా, జవాబిచ్చాడు మేనేజరు. "నాట్ మోర్ దేన్ ట్వెంటీ ఇయర్స్, ఐ థింక్ యు విల్ ఎంజాయ్ హర్!"

"సెండ్ హర్!"

మేనేజరు వెళ్ళబోతుంటే భవానీప్రసాద్ ఇటు తిరిగాడు.

"ఎంత టైమ్‌పడుతుంది? వెనకనుంచి అడిగాడు.

"ఓన్లీ హాఫెనవర్." అతను నిశ్శబ్దంగా తలుపులు మూసి వెళ్ళిపోయాడు.

భవానీ ప్రసాద్ మనసులో చిరాకు రెట్టింపు అయింది. సిగరెట్ కాలుస్తూ గదిలో అటు ఇటు తిరగ సాగాడు. 20 సం. అమ్మాయి అంటే, తన కెలాగో వుంది అతని ఆలోచనలు భార్యవైపు మళ్ళినాయి. సుజీకి తనతో పెళ్ళిఅయ్యే నాటికి 29 సంవత్సరాలు. పెళ్ళికాకముందే, ఒంటరిగా వున్న ఒకరోజున సుజీతో ఎఫైర్ మొదలవటంతో అన్నీ ముందే జరిగిపోయినాయి! పెళ్ళిచేసుకునే రోజుకి సుజీకి మూడో నెల! అతని మనసు వుస్సురంది. పెళ్ళిలో సరదా, తొలి రాత్రిలో తియ్యదనం అతనికి తెలియవు. ఇద్దరి వయస్సుల్లో-ఒక్క సంవత్సరం కూడా తేడా లేక

పోవటంతో దాదాపు తన వయసేగల సుజీతో అతని దాంపత్యజీవితం, ఒక కాంట్రాక్టులా అన్పిస్తుందే తప్ప - మామూలు భార్య భర్తలమధ్య ఉండే అనుబంధం తక్కువనే చెప్పాలి. సుజీ చాలా తెలివిగలది. స్వతంత్ర అభిప్రాయా లున్న మనిషి. తన యిష్టాయిష్టాలు ఖచ్చితంగా అమలు పరచుకోగలదు. ఒక్కోసారి ఏంచెయ్యలేని నిస్సహాయత్వంతో అతను దహించుకుపోయిన సంఘటన లెన్నో వున్నాయి! కానీ పైకి ఏమీ అనలేడు! సోషల్ వెల్ఫేర్ డైరెక్టరుగా సుజీకి చాలా మంచి పేరుంది. చాలా శ్రద్ధతో, దీక్షతో, తనసలు అందుకోసమే పుట్టిందా అన్నట్టు, ఉద్యోగం నెర వేరుస్తుంది. అతని కళ్ళముందు కమల మెదిలింది. తనకు భార్య కావలసిన కమల! పుట్టగానే ప్రసాద్ భార్య అన్పించుకొన్న కమల? సుజీ తన జీవితంలో ప్రవేశించ టంతో, అతను కమలని చేసుకోనని తండ్రికి ఖచ్చితంగా చెప్పేసాడు! తను చేసుకోనని చెప్పేసిన ఆర్నెళ్లకే కమ లకి ఏదో ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న ఒక గుమాస్తాతో పెళ్ళి అయిపోయింది. చాలీచాలని జీతంతో, పిల్లలతో వాళ్ళు చాలా యిబ్బంది పడుతున్నారని, ఎవరో చెప్పగా విని, అతను సానుభూతితో జాలిపడ్డాడు.

దరిద్రంతో కృంగిపోయిన కమలే అతని మనో ఫల కంలో చిత్రించుకు పోయింది. కానీ - కొద్దిరోజుల క్రితం బెజవాడలో - ఒక బంధువుల యింట్లో పెళ్ళిలో దాదాపు 15 సం॥ తర్వాత, హఠాత్తుగా మళ్ళీ కమలని చూసిన అతను

ఆశ్చర్యపోయాడు. కమలలో దారిద్ర్య చిహ్నాలు మచ్చుకి కూడా లేవు. ముగ్గురు పిల్లలట ! ముత్యాలులా వున్నారు. పెద్దపిల్ల కాలేజీ చదువుకు వచ్చిందట ! చాలాబాగా చదువు తుందట కూతుర్ని గురించి చెప్పటంలో ఆనందమే తప్ప అతిశయం ఏ మాత్రం లేకపోవటం అతను గమనించాడు. కమల నడివయసులో, నిండుగా, హుందాగా వుంది. ఆ పెద్ద మనిషి తరహా, అందరి పట్లా ఆత్మీయతతో, నిండుగా ప్రవ ర్తించే ఆ తీరు చూసి అతను ముగ్ధుడయ్యాడు. తమ పెళ్ళి విషయం గురించి అసలు మర్చిపోయినట్టే చనువుగా మాట్లా డింది. భర్త పది సంవత్సరాల క్రితం గవర్నమెంట్ ఉద్యోగం మానేసి, ఫారెన్ కొలాబ్రేషన్‌తో పనిచేస్తున్న ప్రైవేట్ కంపెనీలో చేరాడట ! మంచి జీతం వస్తోందని, దేనికీ లోటు లేదని చెప్పింది. ఇల్లు కట్టుకున్నారుట ! పిల్లల భవిష్యత్తు కోసం కాస్తోకూస్తో వెనక వేసారు కాబట్టి దిగులు లేదుట ! హైదరాబాదు వస్తే తమ యింటికి రావటం మర్చిపోవద్దని మరీమరీ చెప్పింది.

భవానీ ప్రసాద్ సుజీ వుద్యోగంమూలంగ, మద్రా సులో స్థిరపడిపోయినా అతని వ్యాపారం చాలావరకూ ఆంధ్రాలోనే వుంది. తరుచుగా ఎప్పుడైనా హైదరాబాదు రావల్సిన పని అతనికి కలుగుతూనే వుంటుంది. అతను ఈ మధ్య యిక్కడికి రావటం యింకా ఎక్కువైంది. ఎందుకంటే అతని కూతురు హాస్టల్లో ఉండి చదువుతోంది.

అతను ఈసారి హైదరాబాదురాగానే కమల చెప్పిన ఆహ్వానం గుర్తు పెట్టుకుని వాళ్ల సంసారం చూడాలనే కుతూ

హాలంతో మధ్యాహ్నం వాళ్ల యింటికి వెళ్ళాడు. వెంట కూతురినికూడా తీసుకు వెళ్లాలని అనుకున్నాడు. కానీ పరీక్షలు దగ్గరికి వచ్చాయి రానని అనటంతో ఒక్కడే వెళ్లాడు.

లోన్ తీసుకుని కట్టుకున్నారుట! యిల్లు! చిన్నదైనా చాలా పొందికగా, అందంగా వుంది. సక్రమంగా, సుశిక్షణతో పెరిగిన పిల్లలు. కమలని ప్రాణంగా చూసుకునే భర్త. అతనికి చాలా యీర్ష్య కలిగింది. కమలకి తనకి వున్న సంపదలో నూరోవంతు కూడా లేదు. అయినా, ఆ కుటుంబానికి వున్న నిశ్చింతలో, ఆనందంలో, వెయ్యోవంతు కూడా తనకి లేదనిపించసాగింది. అతను వెళ్ళిన సమయానికి భర్తకూడా యింట్లోనే వున్నాడు. అతను కూడా అరమరికలు లేకుండా, ఆత్మీయంగా మాట్లాడడంతో, అరగంట వుండి వచ్చేద్దామనుకున్న అతను ఆ పూటంతా అక్కడే వుండిపోయాడు. కమల భోజనం చేస్తేగాని వెళ్ళటానికి వీల్లేదని బలవంతం చేసింది. చిన్న వంట యింట్లో - అందరూ వరసగా పీటలు వేసుకుని కూర్చుని భోజనం చేశారు. తమ అతిథి కాబట్టి పంక్తిలో మొదటి స్థానం యిచ్చారు. కమల కొసిరి కొసిరి వడ్డిస్తూ, బలవంతంగా తినిపిస్తుంటే, తల్లిపోయిన యిన్నేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ సంతృప్తిగా భోజనం చేసినట్టు అన్పించింది అతనికి.

తన యింటికి రాత్రి పూట డిన్నర్‌కి తప్ప సాధారణంగా పగలు ఎవరూ భోజనానికిరారు. ఒకవేళ ఏ స్నేహితులయినా వచ్చినా సుజీ వుండదు. సుజీ వున్నా ఆవిడ

ప్రాధాన్యత వేరు! ఆవిడ యిలాంటి పనులు చేయదు. 'వంటవాళ్ళని పెట్టుకున్నది ఎందుకుట ?' అంటుంది.

దాదాపు 20 సం॥ తర్వాత - కమల సంసారంచూసిన తర్వాత గాని కమలని పెళ్ళి చేసుకోకపోవటం వల్ల తను పోగొట్టుకున్న దేమిటో అతనికి అర్థం కాలేదు. కమల లాటి భార్య వున్న మగవాళ్ళెవరూ, యిలా రహస్యంగా హోటల్స్‌లో ఆనందం కొనుక్కోటానికి చాటునరారు. మొన్న వ్యాపారరీత్యా అతను 50 వేలు నష్టపోయిన చికాకుకంటే ఈ రోజు కమలను చూసింతర్వాత గుండెల నిండుగా పేరుకున్న అసంతృప్తి అతన్ని మరీ వేధిస్తోంది. అతన్ని సేదతీర్చ గలిగిన సిల్వియా దొరక్కపోవటం అతనికి యింకా నరకంగా వుంది.

ఆలోచనల మధ్య చిక్కడిపోయినట్టుగా, సోఫాలో వెనక్కి వాలి కూర్చున్న అతను యింతలో ఫోన్ గణగణలాడటంతో వులిక్కిపడ్డట్టుగా యీ లోకంలోకి వచ్చాడు.

వెళ్ళి రిసీవర్ తీసాడు.

"యస్ ?" అధికారంగా ప్రశ్నించాడు.

"ఆ అమ్మాయి వచ్చింది సార్. పైకి పంపించాను. వస్తోంది."

"థ్యాంక్ యూ !" అతను అప్రయత్నంగా ఆ మాట పైకి అనేసాడు.

"సరే ?"

"యస్ ?"

"యు మస్ట్ పే టూహంఁడ్రెడ్ ఫర్ హార్."

"ఆల్ రైట్." ఫోను పెట్టేశాడు. ఒక్కసారిగా అతని ఆలోచన్లు మాయమైనాయి. అతన్ని ఆవరించికున్న విసుగు, చిరాకు మంత్రించినట్టు పోయినాయి.

అతని కళ్ళు ఆత్రంగా, గది నంతటినీ పరిశీలించినాయి ఎంతో అధునాతనంగా, అందంగా వుంది. అతను లేచి పెద్ద లైటు తీసి, కాంతి తక్కువగా వున్న లైటు వేసాడు. 20 సం॥ అమ్మాయి. మైగాడ్! అతను ఆత్రంగా వెళ్ళి అద్దంలో ముఖం చూసుకున్నాడు. చెంపలు నెరిసినాయి! బట్టతల కన్పించకుండా జాగ్రత్తగా దువ్వుకోవటం అతను ఎప్పుడో అలవాటు చేసుకున్నాడు. అతని దృష్టి సిల్కుషర్టు క్రింద వుబ్బుగా కన్పిస్తున్న పొట్టమీద నిల్చింది. వేళ్ళతో కొట్టు కుంటూ 'తాగుడు తగ్గించాలి' అనుకున్నాడు. 20 సం॥ అమ్మాయి! ఇంత వయసు వచ్చిన తర్వాత ఎంత కొత్త అనుభవం! బ్యూటిఫుల్‌గా వుంటుందని చెప్పాడు. బహుశా చాలా ఆరోగ్యంగా కూడా వుండివుంటుంది.

భవానీప్రసాద్ షర్టు గుండీలు విప్పేసాడు. అందులో నుంచి తొంగిచూస్తున్న ఛాతీని ఒక్క క్షణం రెప్పవాల్చ కుండా చూసుకున్నాడు. సిల్వియాకి యీ ఛాతీఅంటేఎంతో యిష్టం అని చెబుతూవుంటుంది. అతను పవుడర్ తీసి, అర చేతిలో వేసుకుని, ఛాతీమీద మెడ దగ్గర అద్దుకున్నాడు.

ఈరోజు తన జీవితంలో మధురమైన రోజు కావాలి! చదువుకునేటప్పుడు అతను చదివిన ఇంగ్లీషు నవలల్లోని రొమాంటిక్ హీరో లందరూ ప్రాణం పోసుకుని వచ్చి అత

నిలో ఐక్యం అయ్యారు. అతని శరీరంలో అణువణువులో వుత్సాహం వురకలు వేస్తోంది. అతని మనస్సు నిషాతో, మత్తెక్కినట్టుగా పిచ్చిపిచ్చిగా వుంది.

ఇంతలో తలుపుమీద అతి సున్నితంగా, వేళ్ళతో తట్టిన చప్పుడు అయింది. ఆ శబ్దం అతనికి ఎంతో ఆనందం యిచ్చింది. వెళ్ళి తలుపుదగ్గర ఆ అమ్మాయిని చేత్తో పట్టుకోవాలనుకున్న అతను అలవాటుగా 'యస్!' అనలేదు. రెండంగల్లో తలుపుదగ్గరకి వచ్చాడు. తలుపు వెంటనే మళ్లీ మూసేట్టుగా కొద్దిగా మాత్రమే తెరిచాడు.

అతి నాజూకైన పాదాలు, చీరకుచ్చెళ్లని సున్నితంగా కదిలిస్తూ, లోపలకి వచ్చినాయి.

చటుక్కున తలుపులు మూసి, బిగియారా దగ్గరకు లాక్కోటానికి చేతులు చాచిన అతను, షాక్ తిన్నట్టుగా ఆగిపోయాడు. "ప్రీతి!" వేటగాడి బాణం దెబ్బతిన్న లేడికూన అరుపులా వచ్చిందా పిలుపు.

"డాడీ!" ప్రాణం ఎగిరిపోయినట్టు చూసిన ఆ అమ్మాయి శిలా ప్రతిమే అయిపోయింది.

ఒక్క నిముషం యిద్దరూ సిగ్గుతో కృంగిపోతున్నట్టుగా, భూమి బద్ధలైపోతే బాగుండును అనుకుంటున్నట్టుగా నిలబడిపోయారు.

కళ్లు బైర్లు కమ్మినట్టు అవగా, ఎలాగో పక్కకు తిరిగి, సోఫాదగ్గరకి వచ్చాడతను! గుండెల్లో ఏదో బాధ! భరించలేనంత నొప్పి! క్షణం క్రితం అతను ఎంతో మోజుగా అద్ద

కున్న పవుడరు సువాసనలు, అంబుమొనల్లామారి, అతని హృదయాన్ని తూట్లు తూట్లుగా పొడవసాగినాయి. ఆ గదిలో ప్రతి వస్తువూ, గుడ్లగూబలా మారి వికృతంగా వెక్కిరిస్తోంది. ఈ రోజు మధురమైన రోజా! కాదు, కాదు! తన పట్ల భయంకరమైన కాళరాత్రి. జీవితంలో మరెన్నడూ తలెత్తలేనంత ఘోరమైన రాత్రి.

కుడిచేత్తో ముఖంమీద బలంగా రాచుకుని, ఎలాగో తనని తాను సంబాళించుకున్న అతను, శరీరంలో ఆవిరయి పోతున్న శక్తిని ఎలాగో కూడదీసుకుని, అతి ప్రయత్నంమీద తిరిగిచూశాడు. కానీ అప్పటికే గది ఖాళీగావుంది! ప్రీతి అక్కడలేదు!

భవానీ ప్రసాద్ తడబడుతున్న అడుగులతో, ఫోన్ దగ్గరకి వచ్చాడు. రిసీవర్ తీసి, కంపిస్తున్న కంఠంతో, 'హలో! రిసెప్షన్? ఐయామ్ సిక్! ప్లీజ్ - సెండ్ సమ్ బడీ.' ఫోన్ పెట్టేస్తుండగానే అతని కళ్లముందు చీకట్లు కమ్మి నాయి. స్పృహతప్పి పోయింది.

మూడురోజుల అనంతరం——

భవానీప్రసాద్ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ గదిలో, దెబ్బ తిన్న బెబ్బులిలా గర్జిస్తున్నాడు.

"వేరీజ్ మై డాటర్? వేరీజ్ షి? లెట్ మి నో?" అతని కేకలకి ఆ గది ప్రతిధ్వనిస్తోంది. ప్రిన్సిపాల్ సమాధానం చెప్పలేనట్టుగా నిస్సహాయంగా చూస్తోంది.

ప్రీతి మూడురోజుల క్రిందట సెకెండ్ షో సినిమా చూసివస్తానని, హాస్టల్‌నుంచి వెళ్లిందట! మళ్లీ తిరిగిరాలేదు.

పిల్లల్ని అలా సినిమాకి వెళ్లనివ్వటం హాస్టల్ రూల్స్‌కి విరుద్ధమే. కాని పిల్లలు వార్డెన్‌ను మంచిచేసుకునో, ఒక్కోసారి ఆవిడకి తెలియకుండా జాగ్రత్తపడో ఆ రూల్స్‌కి అప్పుడప్పుడూ గోవిందకొడుతూవుంటారు. ఇదివరకు ఎంతోమంది ఎన్నోసార్లు వెళ్లారు, వచ్చారు. కాని యిలాంటి ప్రమాదం ఎన్నడూ జరగలేదు.

భవానీప్రసాద్ ధనబలం, అధికారబలం పుష్కలంగా కలవాడు. ఎందుకైనా మంచిదని, కాలేజీ అధికారులు, హాస్టల్ వార్డెన్‌ని వెంటనే ఉద్యోగంలో నుంచి తీసేసి, తమ కర్తవ్యం నెరవేర్చుకున్నారు. ఆ రాత్రి హోటల్లో బాగా సుస్తీపడిన భవానీప్రసాద్, డాక్టర్ గట్టిగా హెచ్చరించడంతో రెండు రోజులు పడకమీద నుంచి లేవలేకపోయాడు. మంచంమీద వుండే హాస్టల్‌కి కూతురుకోసం కబురుచేసాడు. కానీ ప్రీతి హాస్టల్లో లేనీ, ఎవరో స్నేహితుల దగ్గరకు వెళ్లిందనీ సమాధానం వచ్చింది. మంచంమీద పడుకుని ప్రీతికోసం వెతికించాడు. ప్రీతి వెళ్లిందని అనుకున్న ఆ స్నేహితురాలు తనదగ్గరకు రాలేదని అనటంతో, కాలేజి ప్రిన్సిపాల్‌కి ఫోన్ చేసాడు.

ప్రీతి చనువుగా వుంటుందని తెలిసిన స్నేహితులందరి దగ్గరా వెతికారు. ఎక్కడాలేదు! ఎవరిని అడిగినా మాకు తెలియదు అన్నారు. మొదటిరోజు భవానీప్రసాద్‌కి అంతగా భయం కలగలేదు. కానీ రెండోరోజు కూడా ప్రీతి కన్పించకపోవటంతో అతని గుండెల్లో అవ్యక్తమైన భయం మొదలు అయింది. మూడోరోజు, నాలుగోరోజుకూడా గడిచిపోయి

నాయి. ప్రీతి జాడ తెలియనేలేదు. అతను ఆ మధ్యాహ్నం మెడ్రాస్ భార్యకి ట్రంక్ కాల్ చేసాడు.

భవానీప్రసాద్ భయాన్నీ, ఆందోళననీ సుజీ నిర్లక్ష్యంగా తీసిపారేసింది.

"నీకు ప్రతిదానికీ ఖంగారే! ఎవరైనా ఫ్రెండ్స్ యింట్లో వుందేమో! సరిగ్గా కనుక్కో. అదేం చిన్న పిల్ల కాదు తప్పిపోటానికి."

"సుజీ! డోంటాక్ నాన్సెన్స్! ఫ్రెండ్స్ దగ్గరికి వెళితే మాత్రం మూడురోజులు హాస్టల్‌కిగాని, కాలేజికిగాని తిరిగి రాకుండావుంటుందా?" అసహనంతో ప్రజ్వరిల్లుతూ అన్నాడు.

"గిరిజ యింట్లో కనుక్కున్నావా? వాళ్లతో కలిసి నాగార్జునసాగర్ వెళ్లాలని అనుకుంటున్నానని వ్రాసింది."

"అడిగాను. గిరిజ తనదగ్గరకి రాలేదని అంటోంది. సుజీ! నాకు చాలా భయంగా వుంది! నువ్వు రేపు ఉదయం ప్లైన్‌కి బయలుదేరిరా!"

"ఓ మైగాడ్! రేపా! రేపెలాకుదురుతుంది? రేపు చావటానికి కూడా నాకు తీరుబడిలేదే! ఆలిండియా ఉమన్స్ వెల్ఫేర్ కమిటీ మెంబర్సుతో కాన్ఫరెన్స్ వుంది."

"షటప్! డూ వాటయిసే! రేపు బయలుదేరిరా! నేను ఎయిర్ పోర్ట్‌లో మీటవుతాను. డోంటాక్ అనదర్ వర్డ్!" కొట్టినట్లుగా అన్న అతను, అధికారంగా ఆజ్ఞాపించి, ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అవతల లైన్‌దగ్గర సుజీ నిటారుగా అయింది! ఆవిడ ముఖం జేవురించింది. కళ్లు ఎర్రబడినాయి. వెంటనే వంట

మనిషిని పిలిచి రేపు ఉదయం నేను హైదరాబాద్ వెళు తున్నానని చెప్పింది.

ముందు కూతురిమాట ఎలావున్నా అతనిచేత, వెంటనే, ఆ వాగుడికి క్షమాపణ చెప్పించాలని బయలుదేరిందావిడ.

సుజీ హైదరాబాద్ చేరుకున్న గంటన్నరకి, భార్యాభర్తలిద్దరూ హోటల్ రూమ్‌లో, నిన్న మధ్యాహ్నం ఫోన్ కాల్ గురించి పోట్లాడుకుంటుండగా, భవానీప్రసాద్‌కి బాగా తెలిసిన ఒక పోలీసు అధికారినుంచి, "నిన్న సాయంత్రం చార్‌మినార్ మీాదనుంచి దూకి చనిపోయిన అమ్మాయి శవం ప్రీతిగా గుర్తించబడిందనే" వార్త తెలిసింది.

"మైగాడ్!" భవానీప్రసాద్‌కి ఆ క్షణంలో పిచ్చెక్కినంత పనైంది.

"నో! నో!" సుజీ అరిచింది.

భవానీప్రసాద్-సుజీ యిద్దరూ హాస్పిటల్‌కి వచ్చారు.

'నాకు బ్రతుకుమీాద విరక్తి పుట్టింది. ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాను. ఇందులో ఎవరికీ ఎలాటి సంబంధంలేదు' అని వ్రాసిన చీటీ చీరెకు పిన్‌చేసి వుందని పోలీసు అధికారులు చెప్పారు.

"ఎందుకే? ఎందుకిలా చేశావు? నీ కంత ఖర్మ ఏం వచ్చిందే!" సుజీ బావురుమంది.

పోస్ట్‌మార్టమ్‌లో, సుజీ గర్భవతి అని తెలియచేయగానే, భార్యాభర్త లిద్దరూ దిమ్మెరపోయారు!

రెండురోజులు గడిచినాయి!

భవానీప్రసాద్ బాగా సుస్తీపడటంతో, తప్పనిసరిగా, యింకో వారం ఆగాల్సి వచ్చింది.

అతన్ని చూడటానికి స్నేహితులు, తెలిసినవాళ్లు, ఎంతోమంది వచ్చి వెళుతున్నారు. వచ్చినవాళ్లదగ్గర సుజీ చెప్పుకుని ఏడుస్తోంది. "దానికి నేనేం తక్కువ చేసాను? అపురూపంగా పెంచాను. కోరినదల్లా యిచ్చాను! ఒక్కగానొక్క పిల్ల దగ్గరలేకుండా ఎలా అనే మమకారం కూడా వుంచుకోకుండా, 'అమ్మా, గిరిజ హైదరాబాద్‌లో వుంది. నేను కూడా అక్కడే చదువుకుంటాను' అంటే పంపించాను. అందరి తల్లుల్లా మూర్ఖంగా కట్టడిచేయకుండా, కోరిన స్వేచ్ఛ యిచ్చాను."

భవానీప్రసాద్ మంచంమీద పడుకున్న వాడల్లా లేవబోయాడు. "యూ! డెవిల్! నువ్వసలు మనిషివేనా మరవి. ఒట్టి యంత్రానివి. కన్నబిడ్డకి వచ్చిన కష్టం ఏమిటో కనుక్కోలేకపోయావు. మళ్ళీ వూరివాళ్ళని ఉద్ధరించే పె...ద్ద సోషల్ వర్కర్‌వి!"

ఈ ఎత్తిపొడుపు వినగానే, సుజీ ఏడుపు మాట మరిచిపోయి గంయ్‌న లేచింది.

"మాటలు తిన్నగా రానీ! నేను యంత్రాన్నా! ఒంటిమీద తెలివి వుండే మాట్లాడుతున్నావా! సరే! నేను యంత్రాన్నే! కానీ నువ్వు చేసిన నిర్వాకం ఏమిటి? నువ్వెందుకు కనుక్కోలేదు దానికి వచ్చిన కష్టం ఏమిటో? నువ్వు పడే పాటేమిటి? ఏం? పిల్లలంటే ఒక్క తల్లికేనా బాధ్యత? తండ్రికి లేదా?"

ఇద్దరి మధ్యా మాటలు ముదరబోతుంటే అక్కడున్న వాళ్ళు ఎలాగో ఆపి సర్దివేసారు.

"షియీజ్ నాట్ వుమన్! షియూజ్ ఎ డెవిల్!" ఆయాసపడుతూ అన్నాడతను.

"ఈయన యిట్లా నోరు పారేసుకోవడం నేనెన్నడూ ఎరగను. మతి చలించలేదుకదా!" సుజీ పక్కనున్న స్నేహితురాలితో రహస్యంగా, భయంగా అంది.

"మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండి." భార్యాభర్తలిద్దరికి చెప్పి వచ్చినవాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

కమల భర్తతో వచ్చింది. భవానీప్రసాద్ సుస్తీ తగ్గేవరకూ తమ యింట్లో వుండమని బలవంతం చేసింది. కానీ సుజీ ఒప్పుకోలేదు.

"తగ్గటానికి ఎన్ని రోజులు పడుతుందో ఏమిటో! మా కోసం అనేకమంది వస్తూ పోతూవుంటారు. భోజనం, స్నానం విషయంలో మాకు కొన్ని నియమాలున్నాయి." అంటూ మర్యాదగానే తిరస్కరించింది.

భార్య నిశ్చయాన్ని కాదని ప్రవర్తించడం అతనికి ఎప్పుడూ అలవాటులేదు.

సాయంత్రం కాబోతోంది!

భవానీప్రసాద్ నవనాడులూ కృంగి పోయినట్టుగా. మంచంమీద పడుకుని వున్నాడు. సుజీ స్నానం చేస్తోంది,

ఇంతలో ఫోన్ మోగింది.

అతనే ఓపికచేసుకుని లేచి తీసాడు.

"హలో!"

"హలో. భవానీప్రసాద్ గారు కావాలండీ."

"నేనే-మీరెవరు?"

"నేను-నేను కుసుమని."

అతనికి వెంటనే ఆ వ్యక్తి ఎవరో గుర్తుకురాలేదు.

"నేను అంకుల్. ప్రీతి స్నేహితురాలిని. మెడ్రాస్‌లో నేను, ప్రీతి 8 వ తరగతివరకూ చదివాం. నన్ను పిలకజెడ పిల్లా అనేవారు మీరు."

"ఆ! ఆ! గుర్తుకు వచ్చింది. ఏమిటమ్మా." అతని లోకి ప్రాణంలాటిది వచ్చింది.

"అంకుల్, ప్రీతి చనిపోయేముందు నాకు ఉత్తరం వ్రాసింది. అది అందేసరికి నేను వూళ్ళో లేను. ఈ రోజే వచ్చాను. ఈ పూటే అది చూసాను. మీరు యింకా వూళ్ళోనే వున్నారని నాన్నగారు చెప్పారు. ప్రీతి యింత ఘోరం తలపెడుతుందని అనుకోలేదు. నేను వూళ్ళో లేను. ఉంటే ఎప్పటికీ యిలా జరిగేదికాదు."

కుసుమ మాటల్ని దుఃఖం మింగేసింది.

అతను మౌనంగా వింటున్నాడు! ప్రీతి చనిపోయే ముందు ఉత్తరం వ్రాసిందా! అతని నుదుటిమీద చిరు చెమటలు అలుముకున్నాయి. ఏముంది అందులో? అడగ టానికి అతనికి ధైర్యం చాలటంలేదు.

"అంకుల్!" కుసుమ ఏడుపు నిగ్రహించుకుంటూ అంది.

"చెప్పమ్మా!"

"ప్రీతి చనిపోటానికి రెండురోజులు ముందు, అర్ధరాత్రి వేళ వంటరిగా, హఠాత్తుగా, టాక్సీలో మా యింటికి వచ్చింది. నేను ఎంత అడిగినా కారణం చెప్పలేదు. మనిషి చాలా బెదిరిపోయినట్టుగా వుంది."

"కారణం ఏమిటో చెప్పిందా?"

"అప్పుడెంత అడిగినా చెప్పలేదు."

"ఉత్తరంలో వ్రాసిందా?"

"వ్రాసింది!"

అతను అఘాతంలోకి కృంగిపోతున్నట్టుగా నిలబడ్డాడు.

"అంకుల్! మీరు యిక్కడికి వస్తారా ఆ ఉత్తరం చూపిస్తాను. లేకపోతే నేనే అక్కడికి రానా?"

"వద్దు. వద్దు. నేనే వస్తాను. అడ్రస్ చెప్పు." గబగబా అన్నాడతను. ఆ అమ్మాయి రామచంద్రాపురంలో ఒక క్వార్టర్ నంబరు చెప్పింది. ఎట్లా రావాలో వివరాలుకూడా చెప్పింది.

"యిప్పుడే-కారు ఎంత త్వరగా తీసుకురాగలిగితే అంత త్వరగా వస్తాను. చూడు. ఒకవేళ ఏ కారణంచేతయినా నేను రావటం ఆలస్యం అయితే నువ్వు మళ్ళీ యిక్కడికి ఫోన్ చేయవద్దు. నేను చూసేవరకూ ఆ ఉత్తరం ఎవరికీ చూపించవద్దు."

"అలాగే."

అతను పళ్ళబిగువున లేచి, బట్టలు మార్చుకున్నాడు. సుజీ, ఒక స్నేహితుడు ఫోన్‌చేస్తే వెళుతున్నాను. యిప్పుడే

వస్తాను. ఖంగారుపడకు," అని గబగబా గీసిన చీటీ డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ మీద పెట్టి తలుపు తెరచుకుని యివతలకి వచ్చాడు.

దాదాపు గంటతర్వాత, భవానీప్రసాద్ కూర్చున్న టాక్సీ కుసుమ చెప్పిన దారి వెంబడి, ఆ క్వార్టర్ నంబరు వెతుక్కుంటూ వచ్చి ఆ యింటి ముందు ఆగింది.

కారు ఆగిన శబ్దం అవగానే, కుసుమ వాకిట్లోకి తొంగిచూసింది. దాదాపు ప్రీతి వయసేవుంది. కుసుమని చూడగానే గుండెలు పిండినట్టయింది. కారు దిగి నడిచి వస్తూంటే, అతని అడుగులు తడబడి, శరీరం తూలడం చూసి, చప్పున పరుగెత్తుకువచ్చి చెయి అందించింది. అతను భయంగా, పిరికివాడిలా, ఆ అమ్మాయి ముఖంలోకి చూసాడు! లేదు! ఆ అమ్మాయి ముఖంలో అసహ్యంలాటిది లేదు! అతని గుండెలమీద నుంచి తాత్కాలింగా కాస్త భారం దిగినట్టయింది.

లోపలికి రాగానే, అతన్ని వాలు కుర్చీలో కూర్చోచ మని ఫాన్ వేసింది! పక్కగదిలోకి వెళ్ళి ఉత్తరం పట్టుకు వచ్చింది. అది అతనికి అందివ్వబోతూ, ఆగింది. కళ్ళలో గిర్రున నీళ్లు తిరిగాయి.

"అంకుల్ ! మీరు నాకో వాగ్దానం చెయ్యాలి."

"ఏమిటది ?"

"ఈ ఉత్తరం చూసి ప్రీతిమీద ఆగ్రహపడనని మాట యివ్వండి."

"లేదమ్మా. అందులో ఏంవ్రాసి ఉన్నా ఆగ్రపడే అర్హత నాకులేదు."

అతని కంఠం వణికింది. కుసుమ ఉత్తరం అతని చేతికి యిచ్చి అక్కడ నిలబడలేనట్టుగా వంటయింట్లోకి వెళ్ళి పోయింది.

భవానీప్రసాద్ ఒక్క నిముషం ఆ ఉత్తరంలో ఏమున్నా చదివి భరించేశక్తి తనకివ్వమని భగవంతుడిని ప్రార్థిస్తున్నట్టుగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తర్వాత హృదయం కంపిస్తుండగా, ఉత్తరం తెరిచి చదవసాగాడు.

కుసుమా!

నీకు చెప్పకుండా, నువ్వు వూరినుంచి వచ్చేవరకూ వుండకుండా, వెళ్ళిపోయానని కోపంగా వుందికదూ! నేను ఏమయ్యానో తెలిసిన తర్వాత నీ కోపం నిలవదని నాకు తెలుసు! ఆ రోజు అర్థరాత్రి దేన్నిగురించి భయపడి పారి పోయి వచ్చానో ఎంత ప్రయత్నించినా నీకు తెలియచేయ లేకపోయాను. నేనే కాదు, ఏ ఆడపిల్లా అలాటి సిగ్గుమాలిన విషయం నోరు తెరచి చెప్పలేదేమో! కుసుమా! 'సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను!' అంటారే. సరిగ్గా అదే నాకు ఎదురైంది! అంతకంటే నీకు యింకేం చెప్పలేను. జీవితం అంతం చేసుకో బోతున్న ఈ ఆఖరిక్షణంలో నాకు మా అమ్మా - నాన్నల మీద అంతులేని కోపం వస్తోంది. వాళ్ళు నాకు సరైన శిక్షణ యివ్వలేదు. వాళ్ళ గారాబంతో, ఈ లోకం ఒక రోజా పువ్వులతోట అనే భ్రమ నాలో కల్పించారు. ఇందులో మోసం, దుర్మార్గం అనే వాడియైన ముళ్ళు వుంటాయని, జీవితాలు వాటికి పట్టుకుని చిరిగిపోకుండా ప్రతి వ్యక్తీ జాగ్రత్తగా, మెలకువగా ప్రవర్తించాలని నేర్పలేదు.

చూచాయగానైనా తెలియచేయలేదు. అమ్మ నాకు ఖరీదైన బట్టలు, విలువైన నగలూ కొనియిచ్చి, నా యిష్టం వచ్చిన స్నేహితులతో తిరిగే స్వేచ్ఛ యివ్వటంతో తన బాధ్యత తీరిపోయింది అనుకుంది.

నాన్న సరేసరి! ఆయనకి ఆ బిజినెస్ గొడవతో క్షణం తీరదు! డబ్బు సంపాదన మినహా యింకో విషయమే ఆయనకి తెలియదు. నేను వుండే హాస్టల్‌కీ మా యింటికీ పెద్దగా తేడా ఏమీ కన్పించేదికాదు నాకు.

కుసుమా! తల్లి చిన్నప్పుడు నిప్పు దగ్గరకి వెళ్ళబోతుంటే, 'అమ్మో! కాలుతుంది' అని వెనక్కు లాగుతుంది. స్వీట్లు యిష్టం అని ఎక్కువగా తింటుంటే, 'వద్దమ్మా! జబ్బుచేస్తుంది' అంటూ వారిస్తుంది. అట్లాగే పిల్లలు పెద్దయిన తర్వాత కూడా ముఖ్యంగా. తొలి యవ్వనంలో అడుగుపెట్టి, ఈ ప్రపంచం అంతా అందమైన రంగుల రమణీయ దృశ్యంగా భావించి భ్రమపడుతున్నపుడు వాళ్ళకి అండగా వుండాలి, అడుగు పక్కకు వేస్తున్నారా అనే జాగ్రత్తతో గమనించాలి. అంత తీరుబడి వాళ్ళకి లేకపోతే ఒక ఆప్తమిత్రురాలిలా అన్నీ చెప్పెయ్యాలి! ఆడపిల్లలు యిదివరకు రోజుల్లోలాగ నాలుగుగోడల మధ్య, అమ్మా-నాన్నల, అన్నదమ్ముల కంటిచూపుల మధ్య వుండటంలేదు. ఈ కొత్తగా చదువులు కావాలనే ఆరాటం, ఈ బైట ప్రపంచంలో యీ ఫాషన్లు, వ్యక్తిత్వంలో స్వేచ్ఛ కావాలనుకోవడం, ఆడా మగా కలిసి తిరగడం, ఈ పుస్తకాలు,

501

సినిమాలు, వాళ్ళని ఎంత తికమకపెడతాయో యీ పెద్ద వాళ్ళకి అర్థంగాదు! సృష్టిలో ఎంత సహజమైన విషయాలు, పిల్లలకి చెప్పటానికి ఎందుకు బిడియపడతారో అర్థంగాదు. ఏదయినా జరిగితే, మా పరువు పోయిందని, మా గౌరవం మంట కలిసిందని ఏడవటం ఒక్కటే తెలుసు.

నా విషయం చూడు. నాకు అమ్మా నాన్నల గారాబం మాత్రమే తెలుసు. కానీ వాళ్ళదగ్గర మనసు విప్పి నా భయాందోళనలు చెప్పే చనువు చిన్నప్పటినుంచీ లేదు. అమ్మ ఎప్పుడూ స్వేచ్ఛ స్వేచ్ఛ అంటుంది. ఇప్పుడని పిస్తోంది నాకు. ఆవిడ కసలు స్వేచ్ఛ అంటే అర్థం తెలుసా అని. మగాడితో సమానంగా ఆడది వుండాలంటుంది. మగాడికి వుండే మొరటుదనం స్త్రీకి ఎలా వస్తుందో నాకు తెలియదు.

కుసుమా! నేను మెడ్రాస్‌లో ఇంటర్ చదువు తుండగా గిరిజ అనే అమ్మాయితో స్నేహం అయింది. గిరిజ కుటుంబంలో గొడవలు కారణంగా, ఇంటర్ మెడ్రాస్‌లో మేనమామ యింట్లో వుండి చదివింది. చాలా సోషల్‌గా వుంటుంది. అందరినీ యిట్టే స్నేహం చేసుకుంటుంది. పరీక్ష తప్పటంతో చదువు మానేసింది. మేమిద్దరం స్నేహితులం అయ్యాం. గిరిజ ప్రోద్బలంమీద, నేను అమ్మదగ్గర హఠం చేసి, ఈ వూళ్లో నచ్చి బి. ఎ. లో చేరాను ఆ అమ్మాయితో స్నేహం అదొక విషవలయం అని నాకు తెలియలేదు. గిరిజకు తండ్రిలేడు. వాళ్ళమ్మ ఉద్యోగరీత్యా ఎక్కువ టూర్స్ వెళుతూవుంటుంది. మొదట మొదట హాస్టల్ భోజనంతో

విసుగెత్తిన నేను, గిరిజ బలవంతంమీద అప్పుడప్పుడూ శల వులు వచ్చినప్పుడు వాళ్లయింట్లో భోజనం చేయటానికి వెళ్ళే దాన్ని. గిరిజకి ఒక అన్నయ్య వున్నాడు. తల్లి వూళ్లో లేక పోతే యింట్లో పెత్తనం అంతా గిరిజది-వాళ్ళ అన్నయ్యదీ! యిద్దరికీ ఫ్రెండ్స్‌కేం తక్కువలేదు. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పార్టీ పేరుతో పదిమందిని పోగుచేస్తూ వుండేవారు. మానసి కంగా వంటరితనంతో బాధపడుతున్న నాకు అట్లాపదిమందిలో గడుపుతుంటే హాయిగా వుండేది.

శలవులకి అమ్మదగ్గరకి వెళితే, ఆ యింట్లో నిశబ్దం, క్రమశిక్షణచూసి ఎప్పుడెప్పుడు హైదరాబాద్ వెళ్ళి పోతానా అని విలవిలలాడేదాన్ని. అమ్మ ఎప్పుడూ ఆఫీసు గొడవలతో బిజీగా వుంటుంది. నాతో కబుర్లుచెబుతూ కూర్చునే తీరుబడి ఆవిడకి ఎప్పుడూ వుండదు.

గిరిజ అమ్మకూడా అంతే. అందువల్లనేమో, గిరిజా-నేనూ స్నేహితులం అయ్యాం. మేం కూర్చున్నప్పుడల్లా మా అమ్మల గురించే కసిగా చెప్పుకునేవాళ్ళం. రాను, రాను, నాకు గిరిజ యింట్లో చనువు ఎక్కువైంది. శని ఆదివారాలే గాకుండా, అప్పుడప్పుడూ కాలేజి ఎగ్గొట్టికూడా వచ్చి గిరిజ దగ్గర వుండేదాన్ని.

వాళ్ళమ్మ వూరులో లేనప్పుడు, గిరిజ నన్ను వాళ్ళ యింట్లోనే పడుకోమని బలవంతం చేసేది! తీరా నేను వున్న తర్వాత, తను ఏ బాయ్ ఫ్రెండ్‌తోనో, సెకెండ్ షో సినిమాకని వెళ్ళిపోయేది. వాళ్ళన్నయ్య గిరిజని ఏమీ అనక పోవటం చూసి నాకు ఆశ్చర్యంవేసేది. తర్వాత తర్వాత

తెలుసుకున్నాను వాళ్ళిద్దరూ తోడుదొంగలు అని. తల్లికి తెలియకుండా వుండేందుకు ఒకరి రహస్యం ఒకరు కాపాడుకునేవారు.

గిరిజ అన్నయ్యా అంటే నాకు మొహమాటం పోయి చనువు ఏర్పడింది. వాళ్ళ యింట్లోనే నేను మొదటిసారిగా డ్రింక్ రుచిచూసాను. ఒక రోజున నాకు తలనొప్పిగా వుందంటే అతను ఒక టాబ్‌లెట్ యిచ్చాడు. అది వేసుకున్న తర్వాత నేను పొందిన అనుభూతి అనూహ్యం. గాలిలో తేలిపోతున్నట్టుగా, శరీరం అంతా మత్తు మత్తుగా అనిపించింది. ఆ మత్తులో గిరిజ అన్నయ్యా చనువు ప్రదర్శిస్తుంటే, గట్టిగా తిరస్కరించలేకపోయాను.

నాకు ఆ మత్తు అంటే యిష్టం ఏర్పడింది. ఆ అనుభవం పదేపదే కావాలని కోరుకున్నాను.

నాకు నెల తప్పింది. ఈ సంగతి తెలుసుకోగానే హడలిపోయాను. నాకు భయంవేసింది. అమ్మా - నాన్నలకి ఏం జవాబు చెప్పను? అనిపించింది. శలవులు దగ్గరికి వచ్చేస్తున్నాయి. శలవులు వస్తే అమ్మ నన్ను ఒక్కక్షణం కూడా యిక్కడ వుండనివ్వదు. గిరిజతో చెప్పాను. గిరిజ ఏం భయంలేదని, అంతా తను చక్కదిద్దుతానని ధైర్యం చెప్పింది. ఏదో మందు తెచ్చి మింగించింది. కానీ లాభంలేకపోయింది. లేడీ డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళింది. ఆవిడ నన్ను పరీక్షచేసి యీ ఆపదనుండి తప్పిస్తానంది. 600 రూ. ఫీజు అడుగుతోందని గిరిజ నాకు చెప్పింది. నాకు కళ్ళు తిరిగినంత పనైంది.

ఆరువందలు! ఎక్కడినుండి తీసుకురాను! అప్పటికే గిరిజ పుణ్యమా అని స్నేహితులు, పార్టీలు, పిక్నిక్‌లు అంటూ నా ఖర్చులు బాగా పెరిగిపోయినాయి. అమ్మకి ఎక్కువ డబ్బులు పంపడం కోసం ఏవేవో సాకులు రాసే దాన్ని చేతివాచీ అమ్మేసి పోయిందని, కాలేజీలో చందాలు అడుగుతున్నారని, స్నేహితురాలు ఆపదలోవుంది సాయం చేయాలని యిలా దొరికిన సాకులన్నీ అమ్మకి డబ్బుకోసం వ్రాస్తుంటే, మొదట మొదట వెంటనే పంపినా, తర్వాత-తర్వాత సవాలక్ష ఆరాలు అడగటం ప్రారంభించింది. చివరకు కాలేజిఫీజు, హాస్టల్ ఫీజు మినహా ఎక్కువ పంపటం బాగా తగ్గించేసింది. ఈ పరిస్థితిలో 600 రూ. కావాలని ఏ సాకు చూపించినా అమ్మ పంపదని నమ్మదని నాకు తెలుసు.

మెల్లో గొలుసు, వుంగరం తాకట్టుపెడితే గిరిజ ద్వారా, మార్వాడి 300 రూ. యిచ్చాడు. స్నేహితులకి యింతవరకూ అప్పుయివ్వడమేతప్ప తీసుకోవటం తెలియదు. అక్కడికీ సిగ్గువిడిచి అడిగాను. అందరి దగ్గరా పోగుచేసింది, నిండా వందరూపాయలు కూడా కాలేదు. యింకో రెండు వందలు కావాలి!

రోజులు జరుగుతుంటే, నాకు భయంతో రాత్రిళ్ళు నిద్రపట్టడం మానేసింది. నేను ఖంగారుపడటంచూసి, గిరిజ ఒకనాడు, నేను తిట్టనంటే ఒక ఉపాయం చెబుతానంది. నేను చెప్పమన్నాను. తనకు తెలిసిన ఒక అతను వున్నాడట! ఆతనికి ఆడపిల్లలను రహస్యంగా, హోటల్స్‌కు సప్లయి చేయడం వృత్తిట! "ఒక్కరాత్రికి 100 రూ. యిస్తారు.

ఈ బాధం తాపడేదానికంటే-" గిరిజమాట పూర్తికానే లేదు. నేను లేచి గిరిజమీద కలబడ్డాను. "నేనెవరు అనుకుంటు న్నావ్ ?" అంటూ అరిచాను. గిరిజ నా చేతులు వదిలించు కుని నా వైపు నిరసనగా చూసింది. "సరే! నీ యిష్టం! నీ దోవ నువ్వు చూసుకో ?" అంది.

చాలా కోపంతో, అవమానంతో వుడికిపోతూ హాస్టల్‌కి తిరిగివచ్చాను. నాకు చెప్పలేనంత ఏడుపు ముంచుకు వచ్చింది. గిరిజ అసలు స్వరూపం నాకర్థమైంది. నా చీరెలు తన చీరెలుగా కట్టుకునేది. నా డబ్బు తన స్వంత డబ్బులా ఖర్చుచేసేది. నా అమాయకత్వం ఆధారం చేసుకుని నన్నొక బొమ్మలాచేసి ఆడించింది. నాకు ఆపదవస్తే నీ దోవ నువ్వు చూసుకో అని వదిలేసింది. నాకిప్పుడు అర్థమైంది. గిరిజ కుటుంబానికి వాళ్ళమ్మ తెచ్చే జీతం బొటాబొటీగా సరి పోయేదయినా, వాళ్ళింట్లో అంత ఖరీదయిన సామాను ఎలా వుందో. గిరిజ ధనికురాలిలా ఎలా ప్రవర్తించగలుగుతోందో యిప్పుడు తెలిసింది. నాలాటి వాళ్ళని ఆత్మీయత పేరుతో దగ్గరికితీసి స్నేహం అనే వుచ్చుబిగించి, బొమ్మల్లా ఆడిస్తారు. నాకు తెలిసో తెలియకో ఈ విషవలయంలో చిక్కుకున్నాను. ఎలాగైనా దీనిలోనుంచి బైటపడాలి. జన్మలో ఆ పాడు గిరిజ ముఖం యింక చూడను. అమ్మా - నాన్నల పరువుకోసం అయినా, నేను ఈ విషయంలో గుంభనగా బైటపడాలి అనుకున్నాను.

ఈ వేదనతో కృంగిపోతున్న నాకు చాలాసార్లు నీ దగ్గర మనసు విప్పిచెప్పేయాలని ఎంతగానో అనిపించింది.

రెండుసార్లు వచ్చాను. కానీ ధైర్యం చాలలేదు. నువ్వు అమ్మవాళ్ళకి తెలియచెప్పేస్తావేమోనని భయంవేసింది. ఈ రహస్యం నాకు, గిరిజకితప్ప యింకెవ్వరికీ తెలియకూడ దనుకున్నాను.

శలవులు దగ్గరికి వస్తున్నాయని, కేలెండర్ రోజూ హెచ్చరిస్తోంది. నా కెటూ పాలుపోలేదు. ఒక తప్పులోనుంచి బైటపడాలనే తాపత్రయంలో రెండో తప్పు చేయటానికి తెగించాను. మొదటి తప్పు తెలియక అమాయకంగానే చేసాను. ఈ తప్పు తెలిసే చేయాల్సి వచ్చింది.

ఆ సాయంత్రం గిరిజ యింటికి వెళ్ళాను. తొందరపడి మాటలు అన్నందుకు క్షమాపణ కోరాను. హోటల్‌కి వెళ్ళ టానికి నా అంగీకారం తెలిపాను. గిరిజ కినుకగా, "ఈ పని అప్పుడే చేస్తే ఈపాటికి అంతా సవ్యంగా అయిపోయేదిగా!" అంది.

గిరిజా, నేనూ కలిసి ఆ హోటల్‌కి టీ తాగడానికి వెళ్లాం. హోటల్ మేనేజరు మా దగ్గరకు వచ్చాడు. గిరిజని చాలా చనువుగా పలకరించాడు. గిరిజ అతనికి నన్ను పరి చయం చేసింది. మేము టీ తాగిన బిల్‌కి నేను డబ్బులు చెల్లించబోతూంటే, అతను తీసుకోలేదు. "యు ఆర్ అవర్ గెస్ట్" అన్నాడు.

టాక్సీ పిలిచి మమ్మల్ని అందులో కూర్చోపెట్టి, డ్రైవర్‌తో యింటిదగ్గర దింపి రమ్మనమని చెప్పాడు. గిరిజ నన్ను హాస్టల్ దగ్గర దింపుతూ, "అవకాశం రాగానే, తమ

హాస్టల్‌కి సెకండ్‌షో సినిమాకి రమ్మని కోరుతూ ఫోన్ చేస్తానని, అర్థం చేసుకోమని చెప్పింది. నేను సరేనన్నాను.

రెండురోజుల తర్వాత గిరిజ ఫోన్ చేసింది. నేను ఎవరికీ తెలియకుండా, నా రూమ్‌మేట్‌కి మాత్రం చెప్పి, బైటికి జారుకున్నాను. వీధిచివర ఆ రోజున మమ్మల్ని దింపిన టాక్సీ ఎదురు చూస్తోంది. నేను గబగబా వచ్చి దాంట్లో ఎక్కాను.

నేను ఎక్కిన టాక్సీ హోటల్ పెరటి వైపువచ్చి ఆగింది. అక్కడ మేనేజరు ఎదురుచూస్తున్నాడు. టాక్సీ ఆగగానే వచ్చి తలుపు తెరిచాడు. నా వంక ఆప్తమిత్రుడిలా చూస్తూ "గుడ్ యీవినింగ్" అన్నాడు.

నా ముఖంలో ఖంగారు గమనించాడు కాబోలు, "ఆయన చాలా పెద్దమనిషి. ఏం భయంలేదు" అన్నాడు. నేను గబ గబా తల వూపాను.

నా శరీరం అంతా గడ్డకట్టుకుని పోతున్నట్టుగా వుంది. మేనేజర్ చెప్పిన విధంగా లిఫ్ట్‌లో పైకి వెళ్ళి, ఆ నంబరు గది తలుపుమీద వేళ్ళతో తట్టాను. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి! నేను లోపలికి వెళ్ళాను. కానీ—అక్కడున్న వ్యక్తి ఎవరనుకున్నావు? వద్దు, కుసుమా! వద్దు. ఆ వివరాలన్నీ నీకు చెప్పలేను! ఆ వ్యక్తి నన్నుచూసి, నిర్ఘాంత పోయాడు! నేను కూడా కొయ్యబారిపోయాను! నేను చేసిన తప్పు నాలోనే శిథిలం అయిపోవాలని నేనుపడిన తాపత్రయం, చేసిన ప్రయత్నం అంతా వృథా అయిపోయినాయి. నా రహస్యం బట్టబయలు అయింది. ఆ క్షణంలోనే, నేను

సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను ! నా యీ రహస్యం బైటపడి, నా తలిదండ్రులకి తెలిసిన తర్వాత నేను బ్రతకలేను కుసుమా? నావల్లకావటంలేదు. ఆ క్షణంలో, ఎక్కడికెళ్ళాలో, ఏం చెయ్యాలో తోచక వెర్రిదానిలా అయిపోయిన నేను, నాకు తెలియకుండానే నీదగ్గరికి పారిపోయి వచ్చాను. రెండు రోజులు ఆగితే విషయం ఏమిటో నేనే చెబుతాను, అనే ధీమాతో వున్న నువ్వు నన్ను ఆట్టే బలవంత పెట్టలేదు.

నా అదృష్టంకొద్దీ, మీ వదినకి సుస్తీగా వుందని, నిన్ను తీసుకు వెళ్ళటానికి మీ అన్నయ్య వచ్చాడు. నువ్వు వరంగల్లు వెళ్ళావు. నీతో నోరువిప్పి చెప్పలేని నా మూగ వేదనని, యీ కాగితంమీద పెడుతున్నాను. కుసుమా ! నా మనసు యిప్పుడు చాలా హాయిగావుంది. భయంలేదు ! ఆందోళనలేదు ! సిగ్గుపడాల్సిన అవసరంగాని, తలవంచాల్సిన పనిగాని, సంజాయిషీ చెప్పుకోవల్సిన భయంగాని లేదు. కుసుమా ! నా యీ చిన్న జీవితంలో కలిగిన అనుభవంగా నిన్ను హెచ్చరిస్తున్నాను. నీకు పిల్లలు పుట్టి, పెద్దయితే, వాళ్ళని ఆత్మీయతతో నీ దగ్గర చనువుయివ్వు. వాళ్ళని స్నేహితులతో కలవనీ ! కానీ ఆ స్నేహితులు ఎలాటివాళ్ళో మాత్రం గమనిస్తూవుండు. పిల్లలకి స్వేచ్ఛయివ్వు. కానీ ఆ స్వేచ్ఛ వాళ్ళ కష్టసుఖాలు - యిష్టాయిష్టాలు నిస్సంకోచంగా చెప్పేందు కుపయోగపడాలే తప్ప వెర్రిమొర్రి వేషాలు వేయనీయకూడదు. జీవితంలో ఫాషన్స్‌కంటే గ్లామర్‌కంటే, నిరాడంబరత, నిర్మలత్వం ముఖ్యమని అర్థం

చేసుకోవాలని చెప్పు. నాకు మళ్ళీ జన్మ అనేది వుంటే, నీకు కూతురుగా పుట్టాలనివుంది కుసుమా! నేను ఈ జీవితంలో చేస్తున్న ఆఖరి పనేమిటో తెలుసా? నీకీ ఉత్తరం పోస్ట్ చేయటం.

నన్ను అసహ్యించుకోవనే గాఢమైన నమ్మకంతో
ప్రీతి

కళ్ళలో నీళ్ళు గట్టిగా తుడుచుకున్న కొద్దీ, మళ్ళీ మళ్ళీ పూరడంతో అక్షరాలు అలుక్కుపోయినట్టు అవగా, అతి కష్టంమీద భవానీప్రసాద్ ఉత్తరం చదవటం పూర్తి చేశాడు.

కుసుమ కాఫీ తెచ్చియిచ్చింది. బాగా ఏడ్చినట్టుగా కళ్ళు ఎర్రబడి వున్నాయి.

జీరపోయిన గొంతుతో అంది. "ఆ రాత్రి ప్రీతి వెళ్లిన, ఆ వ్యక్తి ఎవరో మీకు బాగా తెలిసినవాడై వుండాలి! అతను మీకు చెబుతాడని, ఈ రహస్యం దాగదని భయపడివుంటుంది. అందుకే ప్రీతి సిగ్గుతో మీ ముందుకు రాలేకపోయివుంటుంది. అంకుల్! ప్రీతిని మీరు అసహ్యించుకోవటంలేదుగా!"

"లేదమ్మా. లేదు లేదు. చెప్పానుగా. ఆ అర్హత నాకులేదని. ప్రీతిని, కన్నామేగాని, సుజీ, నేనూ, తలిదండ్రులుగా మా బాధ్యత నెరవేర్చలేను. అందుకు నేను నిజంగా సిగ్గుపడుతున్నాను." కుసుమ తృప్తికోసం ఎలాగో రెండు గుక్కలు తాగి, అతను లేచాడు. కుసుమ అతన్ని టాక్సీ వరకూవచ్చి సాగనంపింది.

భవానీప్రసాద్ నిస్త్రాణగా, టాక్సీలో వెనక్కు వాలి కూర్చున్నాడు. టాక్సీ కదిలింది. అతని కళ్ళలో నీళ్ళు నిండుకో సాగినాయి. "ప్రీతీ! ప్రీతీ! సిగ్గుపడాల్సింది నేనమ్మా! డబ్బే జీవితం అనుకున్నాను. డబ్బుమినహా ప్రపంచంలో మనిషికి యింకేమీ అవసరం లేదనుకున్నాను. అందుకే నాకు మంచి పాఠం నేర్పావు. నేను పిరికివాడిని! నీ మాత్రం ధైర్యం కూడా నాకు లేదు." రెండు చేతుల్లో ముఖందాచుకుని హిస్టీరియా వచ్చినట్టు వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగాడు.

టాక్సీడ్రైవర్‌కి భయంవేసింది! ఎంత త్వరగా ఈయన్ని హోటల్ దగ్గర దించితే అంతమంచిది అనుకున్నాడు.

టాక్సీ వేగం రెట్టింపు అవగా, రంయ్‌న హైదరాబాదువైపుకు దూసుకు పోసాగింది.

[library stamp]